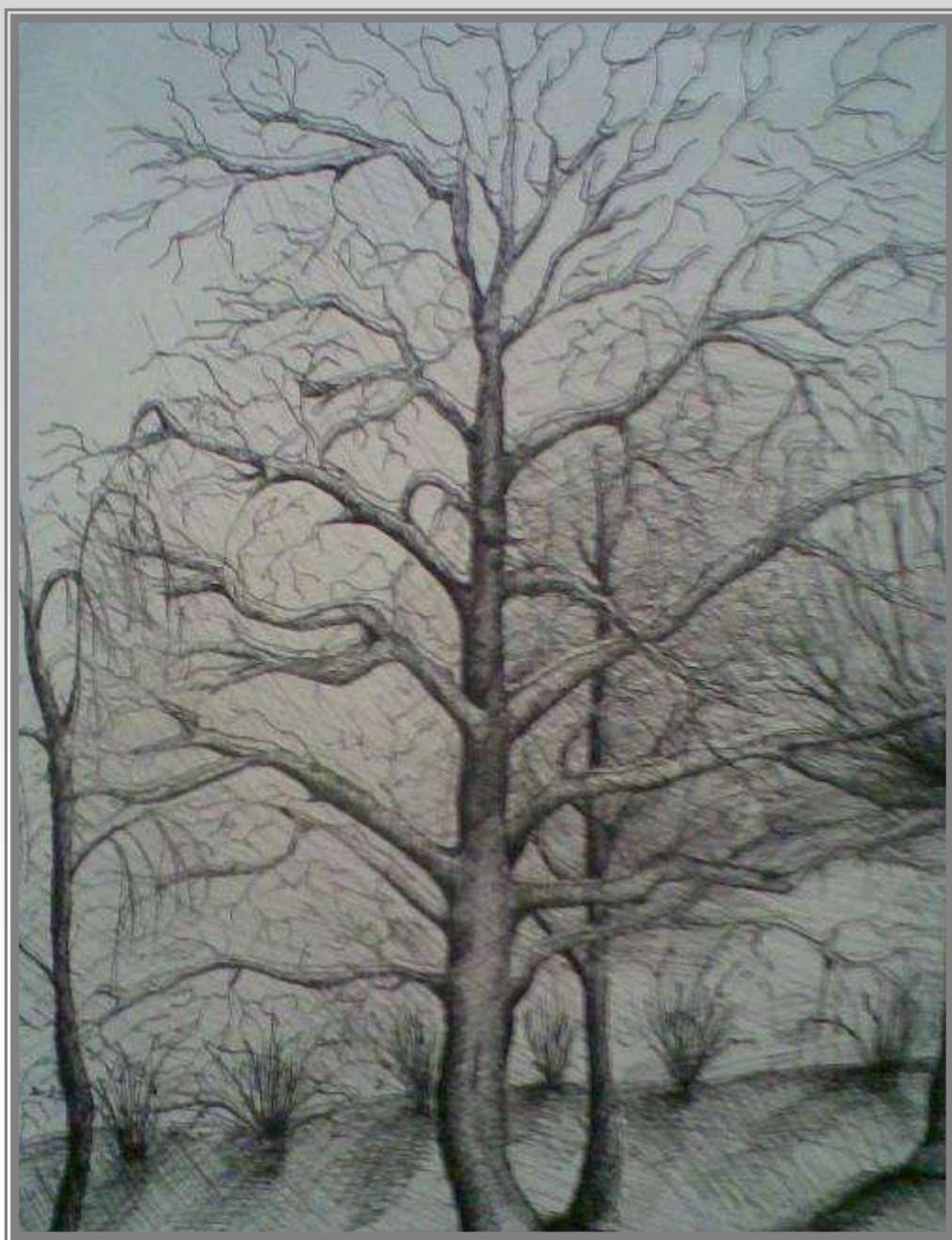

KáZsé

*Az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna EGÉSZségügyi és
KÖNNYŰipari Tagintézményének lapja*

*II. évfolyam, 2. szám
2012. december*

Az élet rendje a változás

Interjú Molnár Tamással

Iskolánkban TRX-bemutatót tartott az A-Híd Szeged VE. Rau Zoltán vezetésével. A Magyar Kupa-győztes csapat válogatott játékosai: Dr. Molnár Tamás, Szivós Márton, Baksa László, Decker Ádám és Török Béla vettek részt az eseményen. Ebből a kivételes alkalomból Dr. Molnár Tamással, háromszoros olimpiai bajnok vízilabdázóval beszélgettünk.

Cs. B.: Mióta foglalkozik vízilabdával?

– Nyolcéves voltam, amikor elkezdtem úszni. Lehet, hogy Gyula bácsihoz jártam először, olyan harminc évvel ezelőtt, de az úszás nekem túl monoton volt, és ezért váltottam a vízilabdára, amikor lehetett. (Ádándi Kiss Gyula szerint „valami párhetes iskolai úszásról volt szó” – a szerk.)

Cs. B.: Érdekli más sportág, vagy „csak” a vízilabda?

– Nagyon sok minden érdekel. Általános iskolában, középiskolában sokat fociztunk, kézilabdáztunk, kosaraztunk, szerettem a labdasportokat. Szoktam mellette teniszezni, érdekel a bűvárkodás is.

Cs. B.: Hány érmet gyűjtött össze eddig összesen?

– Hát, ezt sajnos nem tudom megmondani. Szerecsére annyira sok.

M. A.: Milyen élmény volt, hogy az utolsó olimpián már nem volt a csapatban, és szegedi játékosként figyelte az eseményeket?

– Nem ért meglepetésként, mivel erre készültem. Furcsa volt először, de hát az az élet rendje, hogy nem lehet mindenhol ott az ember.

M. A.: Mennyire más az élete, amióta nincs benne a válogatottban, és Szegeden játszik?

– Az, hogy Szegeden játszom, sokkal egyszerűbb az én szempontomból, mert az egész családom szegedi.

Az, hogy nem vagyok a válogatottban, nagyon sok szabadidőt eredményez. Ennyi nem volt az 1996-tól 2008-ig terjedő időszakban, mert teljes embert igényel egész nyáron a válogatottal készülni a világversenyre, utána vissza a klubba. Nem könnyű, nem is lehet sokáig bírni.

M. A.: Az idén egy korszak egyértelműen véget ért. Hogy látja az utánpótlást? Lesz még itt eredményteljes olimpia?

– Minden sorozatnak vége szakad egyszer. Kemény Dénes nem hosszabbította meg a szerződését, új edző lesz, egy fiatal csapat már körvonala-zódik. A következő évek fogják megmutatni, hogy ők milyen eredményre képesek. A magyar utánpótlásban mindig ott a lehetőség, és ha nem is négy év múlva, de belátható időn belül újra lesznek ilyen eredmények.

Cs. B.: Itt Szegeden milyen gyakran megy el, illetve jön egy-egy játékos, mennyire állandó a csapat?

– Negyedik éve vagyok Szegeden. Az elmúlt három évben a csapatnak több mint a fele kicserélődött. Minden évben van egy-két ember, aki elmegy, egy-két ember, aki jön, de ahogy az előbb is mondtam, az élet rendje a változás.

„Én borzasztóan tiszteltem őket. Az ilyen színvonalú sportolás iszonyú nagy energia-befektetést igényel. Amit mi látunk belőle, hogy milyen klasszul nyerik a meccseket, az kevés. Ami van mögötte, azt nem látjuk: hogy ez milyen lelki-testi terhelés, lemondás, áldozat.”

Veszelinov Ágnes

Cs. B.: Mennyire fontos az összjáték, és mennyire az egyéni teljesítmény?

– Jelenleg nagyon jó csapatunk van. Minden játékosnak megvan a saját pozíciója, védők, szélsők, centerek, kapusok dolgoznak össze. Mindenkinek a lehető legjobb egyéni teljesítményt kell nyújtania a saját pozíciójában, és ezt össze kell hangolni, hogy mint csapat is jól tudjunk játszani.

M. A.: Amikor bekerül egy fiatal játékos a rutinosok közé – ilyet sokszor láttunk a válogatottban –, az egy speciális helyzet. Ilyenkor a tapasztaltabb egyjátékos, vagy részben tanár is?

– Én azt hiszem, hogy a mi válogatottunknak az volt a nagy előnye, hogy amikor fiatal játékos bekerült, akkor tudtuk, hogy nem véletlenül került oda. Amikor mi bekerültünk, az idősebb játékosok – a mostani edzőm, Vincze Balázs, vagy Benedek Tibi, akik már évek óta a válogatottban játszottak – rögtön partnerként kezelték minket. A kettő feltételezi egymást: ha valaki ott van, ha

közösen szeretnénk eredményeket elérni, akkor partnerként kezeljük, és tényleg próbáljuk neki átadni azt, amit tudunk, és ami az ő fejlődése érdekében szükséges.

Cs. B.: *A szegedi csapattal milyen gyakran játszanak külföldön?*

– Nemzetközi kupában is játszunk, az idén együtt vagyunk egy román, egy német, egy szerb és egy török csapattal, ezekhez fogunk menni. Pontosabban a románoknál már voltunk, két hét múlva megyünk a törökökhöz. Szerencsére azt mondhatom, hogy egész jó csoportban vagyunk, ami azzal jár, hogy külföldön is kell játszani.

M. A.: *Ez a TRX nevű edzésforma mennyire könnyítette, könnyíti meg a felkészülést?*

– Van a vízi rész, van a szárazföldi rész, és a szárazföldi részből a TRX az unalmas, súlyzós edzéseket teszi változatossá. Egyszerű dolognak tűnik, de ez egy nagyon komplex, komoly erőfejlesztés. Nem kell hozzá nagy terem, nem kell hozzá nagy beruházásokat végezni. Megveszi az ember, és ha megtanulta a gyakorlatokat, kimegy, felkötö a fára, vagy a játszótéren egy rúdra, és végig tud csinálni úgy egy feladatsort, edzést, mintha a tornateremben fizetne 1000-1500 Ft-ot azért, hogy ott van. Talán a gyakorlatok szempontjából jó, hogyha a fal síkjától eláll egy kicsit, ezért tartja most a bordásfal tetején egy húzódzkodó.

A TRX-et az amerikai katonák fejlesztették ki, hogy amikor elmennek a háborúba, és oda nem tudják a tornatermet vinni, fölköthessék az ágyú csövére ezt az eszközt, és csinálhassák az edzést.

Cs. B.: *Mikor lesz a következő meccs itt Magyarországon, amit mi is megnézhetünk?*

– Pontosán nem tudom megmondani, minden héten van meccsünk. Ezen a héten Pesten játszunk a BVSC-ben. Jövő pénteken a Vasassal játszunk itt. Ha van kedvetek, nyugodtan jöhettek, Juhász György tanár úr naprakész információkkal rendelkezik.

Csongrádi Beáta, Mikó Anna

A floorball-bajnokság

Lassacsckán közeledett az a nap, amire mindannyian vártunk. Amikor elérkezett a csütörtök délután, már mindenki kezdett egy kicsit ideges lenni, hogy mire kell számítanunk. Miután vége lett a hatodik órának, az osztályomból (10.c) egyedül én, Klaudia, Gitta és Nóri maradtunk itt. Szandi visszament a koleszba, hogy meg tudjon ebédelni, és hamarabb visszaérjen a bajnokságra.

Miután Szandi visszajött, elmentünk átöltözni, majd megvártuk, hogy lemenjen az első kör. De mivel a 10.a-nak végül nem volt csapata, az első kör elmaradt, és mi is hamarabb kerültünk sorra. Gyula bácsi azt mondta, hogy akkor a 10.c és a 10.b fog megküzdeni egymással. A 10.b-ből ketten jöttek el, így azt mondtuk, kezdjük el a játékot, és ne húzzuk az időt.

Mikor vége lett az első félidőnek, az állás hatkettő volt a javunkra. A fiúk csak ketten voltak, de erősek voltak, jók voltak, így nehéz volt ellenük játszani. Végül nyolc-ötre nyertük ezt a mérkőzést, és „nyertünk” az a-sok ellen is, hiszen velük végül csapat hiányában nem kellett megküzdenünk.

A következő alkalommal, egy csütörtöki napon a 10.f-fel küzdöttünk meg, ott viszont nagyon durván kaptunk. Ennek ellenére, miután vége lett a mérkőzésnek, Gyula bácsi megdicséret mindnyájunkat.

Mindent összevetve én nagyon jól szórakoztam, és szerintem mindenki más is, legalább kikapcsolódtunk egy kicsit.

Számomra nem azt jelentette ez a bajnokság, hogy nyerjünk, hanem azt, hogy ezen az egészen részt vehettünk. Jövőre meg szeretném ismételni ugyanezt, de akkor, remélem, mindenki ellen győzni fogunk!

Krisztin-Németh Petra

A gyerekek nem változnak

Interjú Halász Judittal

„Azt gondolom, hogy a gyerek az ezer évvel ezelőtt is ugyanolyan volt, mint ma. Csak a világ változik, ami körülveszi őt” – mondta Halász Judit, a Kossuth- és Prima Primissima-díjas színész és énekesnő, aki bizony idén már 70. életévét töltötte be. November 9-én az IH rendezvényközpontban tartott koncertjei alkalmából sikerült találkoznom a művésznővel egy rövid interjú erejéig.

– Ön fiatalokora óta foglalkozik előadóművészettel. Mi inspirálta, hogy a gyerekek felé fordítsa a figyelmét?

– Semmi sem inspirált. Életemben nem találkoztam akkoriban közlőrl gyerekekkel. Nem tudom, hány filmet leforgattam már – ezeket akkor úgy hívták, hogy tévéjáték, mert nem filmre vették –, szerepeltem színházban, játszottam rengeteg főszerepet, és eszembe se jutott, hogy gyerekeknek kéne énekelni. De szerettem volna énekelni, és amikor az első lemezt megcsináltam, sok olyan dolog szerepelt benne, ami az én gyerekkoromban valamitől fontos volt. Úgy gondoltam, hogy „végignézem az életemet”.

Ennek a lemeznek az volt a címe, hogy Kép a tükörben. Ez a József Attila-vers maga is arról szól, hogy amikor az ember belenéz a tükörbe bizonyos korban, akkor észreveszi önmagát, hogy tulajdonképpen kicsoda. Az önismeretről szól. De volt benne Micimackó, Csudálatos Mary, csak azért, mert nagyon szerettem világéletemben mind a kettőt. Aztán észrevettük, hogy gyerekeknek veszik, játsszák, és a gyerekek éneklük. Akkor volt a fiam is olyan kicsi, hogy járkáltam vele a játszótérre, és hallottam, hogy a gyerekek éneklük a Bóbitát, meg a Csiribirit. Úgy tetszett nekem, hogy nem azokat az ostoba slágerszövegeket éneklük az óvoda, hogy „Szeretlek, kedvesem, jöjj vissza”, hogy a következő lemezt már kifejezetten gyerekeknek csináltuk.

Ami miatt én azt szoktam mondani, hogy ez kifejezetten műfajváltás volt, az az, hogy a zenét az Illés zenekar zenészei írták, akik akkor az akkori fiatalság egyik legkedveltebb és leghallgatottabb zenekarának tagjai voltak. Ezzel a zenével párosítani olyan verseket, amelyeket nem árt, ha a gyerekek megtanulnak, és ami a magyar líra talán egyik legjobb vonulata, erre felhívni a gyerekek figyelmét nagyon nemes feladat.

– Úgy érzi, hogy így a gyerekek jobban megértik a versek szövegét?

– Megtanulják. Hogy értik-e, az már attól is függ, hogy az anyuka meg az apuka, a tanító néni vagy az óvó néni mit magyaráz el a gyerekeknek, ha valamit nem tud. De abban, hogy magát a verset megtanulja, feltétlenül segít a zene is.

– A gyerekeknek ez elsősorban szórakozás, vagy oktatás?

– Dehogyan oktatás! Isten ments, én egyáltalán nem akarom oktatni a gyerekeket.

Az ember játszva is tanul. Ha okosat játszik és jót játszik, akkor abból feltétlenül tanul. Én mindig magamból indulok ki, a saját gyerekkoromból. Nekem jó gyerekkorom volt, szerettem gyerekek lenni. Minden gyerek azt gondolja, hogy „bár már felnőtt lehetnék”, természetesen én is azt gondoltam, mert akkor nekem nem parancsol senki. De amikor az ember felnő, észreveszi, hogy miért volt olyan jó, miért mondják azt a felnőttek, hogy „hü, de jó volt gyerekek lenni”.

– A koncerteken mennyire vannak ott a szülők? Együtt vannak a gyerekekkel, vagy ők inkább a háttérbe vonulnak?

– Ez ma már nem így van. Ma már nem csinálom koncertet csak gyerekeknek. Nekünk jóformán csak hétvégeken vannak koncertjeink. Megváltozott a lemezeim tartalma és a koncertek tartalma is. Méghozzá azért, mert azok a gyerekek, akik a ti apukáitok-anyukáitok voltak, már voltak az én koncertjeimen, ismerték azokat a dalokat, amiket eddig énekeltem. Ezért úgy gondoltam, hogy olyan dalokat próbálunk énekelni, ami hozzájuk is szól. Természetesen ezeket nem én írom, de én találom meg a szerzőket, költőket és a zeneszerzőket is. Úgy gondoltam, hogy a családokhoz szeretnék szólni, apukákhoz, anyukákhoz, nagypapákhoz, nagymamákhöz – és a gyerekekhez, természetesen. Ez egy roppant nehéz feladat. Nekem is vannak ideáljaim, mint a Micimackó vagy Janikovszky Éva könyvei, vagy akár sok esetben Lázár Ervin is. Ők olyan meséket vagy történeteket írtak, amit az ember gyerekkorában is elolvas, és szórakoztatja, felnőttkorában is elolvas, és egész mást lát és ért benne, de ugyanúgy szereti, mint gyerekkorában szerette.

– És tovább is adja.

– Nemcsak erről van szó, hanem egyszerűen vannak olyan dolgok, amit a kisgyerek még nem érthet, nincs még annyi tapasztalata. De ez a felnőttkorral megjön, és ezért kapom vissza én azokat a hajdani gyerekeket, mert újra meghallgatták, és talán mást hallottak azokban a versekben, azokban a dalokban, amiket kislány- és kisfiúkorukban ismertek.

– Ön szerint mennyire mérgezik a mai gyerekeket az Internet negatív hatásai, és mennyit segít rajtuk egy igazi családi szórakozás ezeken a koncerteken?

– Egy családi szórakozás szerintem mindenkinek jó, ha jó a család, ha jók a szülők, és jók a viszonyok a gyerekek és a felnőttek között. Az mindenkinek hasznos. Az Internet hatását nem lehet megítélni. Ezek jönnek a korról, ezek a technika új vívmányai, ez mindannyiunkat elér. Lehet szeretni és nem szeretni, rengeteg hátránya és rengeteg előnye van. Hogy végül is mi lesz a folytatása, hogy hogy jövünk ki ebből a világból, hogy folytatódik ez a világ, azt nem tudhatjuk.

– A harminc évvel ezelőtti gyerekekhez képest a mai gyerekek hamarabb felnőnek lélekben?

– Azt gondolom – és ez érzékeny pontom –, hogy a gyerek az ezer évvel ezelőtt is ugyanolyan volt, mint ma. Csak a világ változik, ami körülveszi őt. A technika változik, az idő rettenetesen felgyorsult, és nagyon-nagyon sok hatás és információ éri a gyerekeket. De harminc évvel ezelőtt ugyanolyanok voltak a gyerekek, mert a gyerek semmi mást nem szeret, csak játszani, a biztonságot szereti, meg nevetni szeret.

– Melyik volt a legemlékezetesebb koncertje, ami örökre megmarad?

– Fogalmam nincs róla. Az egyik ezért, a másik azért, nagyon érdekes, hogy miket mondanak nekem a gyerekek. De igazán olyan, hogy legemlékezetesebb koncert, nincs. Valamilyen okból kifolyólag majdnem mindegyikre emlékszem.

(Ezen a ponton bekopogott az öltözőbe Székelyi József és családja. A művész úr odavitte csecsemő kislányát, Sárít a művésznőhöz, és szertartásosan bemutatta őket egymásnak. Halász Judit, ahogy Székelyi József mondta, „a Xanax az autóban” Sári számára. Sári egy újabb generáció tagja, de ugyanolyan gyerek, mint a mostaniak: valószínűleg Halász Judit dalainak segítségével nyugszik meg, ha arra van szükség.)

Kulcsár Anita

Még egyszer sem voltam képregényfesztiválon, így elhatároztam, hogy az idén elmegyek a *Somogyi-könyvtár* rendszeres rendezvényére. Nem bántam meg. Jó érzéssel töltött el az, hogy ott lehetek a sok ember között, akik így rajonganak a képregényekért, mangákért, vagyis hozzám hasonló emberek között.

Nagyon sokféle képregény volt, köztük *Pókember*, *Batman*, *Garfield*. Persze engem egyből a mangák fogtak meg, abból sokkal többet tudnék felsorolni, mint képregényből, pl. *Borsmenta*, *Nana*, *Death Note*, *Naruto* stb.

A rendezvényen sétálva sikerült beszélgetnem képregényrajongókkal. Kérdéseimre válaszolva elmondták: többségük már gyerekkora óta érdeklődik a téma iránt, és az sem ritka, hogy maguk is próbálkoztak képregényrajzolással.

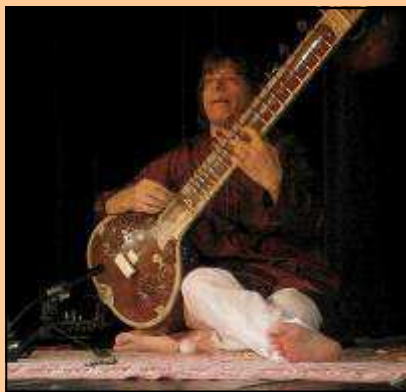
Egyikük „veteránnak” számít, már az első fesztiválon is ott volt, neki a tavalyi rendezvény tetszett a legjobban. Ő azt is szereti ebben a rendezvényben, hogy nemcsak hasonló érdeklődésű emberekkel, de képregényrajzolókkal is megismerkedhet, így került baráti viszonyba például *Pilcz Rolanddal*, a *Kalyber Joe* képregény alkotójával. Kedvenc hőse *Batman*, ő az egyetlen szuperhős, akit tényleg hősnak tart, mert ő szupererő híján a leleményességére támaszkodik.

Képregényolvasás közben a nagy rajongó a történethez illő zenét szeret hallgatni. Természetesen másokkal is megosztja szenvedélyét, és igyekszik „terjeszteni az ígét”: minél több embert rávenni a képregényolvasásra.

Én is tapasztaltam, hogy voltak a könyvtárban foglalkozások is, amelyek keretében lehetett rajzolni, „képregényeket csinálni”. Bemutattak pár régi kis képregényt is. Sajnos nem tudtam olyan sokáig maradni, de biztos, hogy jövőre is ott leszek!

kabé

Fotó: Facebook

„A zenéhez ember kell” Interjú Kozma András szitárművésszel

2012. november 13-án iskolánk diákjai ismét koncertre mehettek. Ezúttal a **Calcutta trió** előadását élvezhettük. Az együttes 1976-ban alakult. A trió tagja a világhírű indiai szitármester, Pandit Ravi Shankar egyetlen európai tanítványa, **Kozma András**, aki természetesen szitáron játszik, **Szalai Péter**, aki az indiai páros ütőhangszeren, a tablán ad elő, és **Dr. Molnár András**, aki a tanpura nevű hangszeren kíséri őket. A diákok nemcsak a klasszikus indiai zenéből kaphattak ízelítőt, de a művészek bemutatták a hangszereket, és a zenéhez, amely a számunkra megszokottól merőben eltérő, részletes magyarázattal szolgáltak. Elmondták például, hogy ezt a fajta hangszeres játékot nem lehet zeneiskolában, a megszokott módon tanulni, művészei mesterektől tanulnak, sokszor évtizedekig, és a mester és a tanítvány között nagyon szoros kapcsolat alakul ki.

A koncert után **Katona Boglárka** és **Mikó Anna** Kozma Andrászt kérdezte.

M. A.: *Hogy kerül az ember Ravi Shankar mellé, hogy megtanulhassa az indiai zenét?*

– Ez egy hosszú történet, most hadd ne mondjam el. Szerencsém volt.

K. B.: *Szándékosan nem játszanak összhangban? Mert én úgy érzem, hogy háromfelé kell figyelni, nem pedig úgy, mint egy zenekarnál, hogy ugyanazt a dallamot játssza minden hangszer.*

– Nem. Meg kell szokni egy picit, meg kell érteni a dolog lényegét, és akkor az egész összejön egybe. Akkor figyel az ember sokfelé, hogyha nem érti meg, hogy a három dolog ebben az esetben hogy jön össze.

Szép lenne, ha ez elsőre sikerülne. Kell egy idő ahhoz, két, három, négy alkalom, egy kis odafigyelés, és akkor az egész összeáll.

K.B.: *Önöknek tetszik ez az indiai zene?*

– Angyalka, csinálnám negyven éve, ha utálnám, ha nem ezt szeretném? Nem az apukám mondta, hogy nekem kötelező indiai zenét tanulnom, nem így történt a dolog. Ezzel azt akarod mondani, hogy ez „szar”?

K.B.: *Nem, hanem érdekes.*

– Mit jelent az a szó, hogy érdekes? Érdekes valakinek, akinek egyébként más dolgok érdekesek, tehát ez az érdekesség kategóriájába esik. Csak én fordítva vagyok összerakva. Nekem ez a természetes, nekem ez a magától értetődő, és ami esetleg neked egyébként nagyon tetszik, számomra az az érdekes, mert az meg nekem furcsa.

Mi játszottunk európai zenét, mielőtt ezt elkezdtük volna, másképp kerültünk közel az indiai klasszikus zenéhez. Abban van egy csomó olyan dolog, ami az európai zenei műfajokban vagy már nincs meg, vagy még nincs meg. Aki erre ráérez, aki erre ráismer, mert van hozzá affinitása, olyan vonzást érez, aminek nehéz ellenállni.

A zene az egy furcsa dolog. Ma már nem kell zenész ahhoz, hogy zene legyen. Be kell kapcsolni valamilyen elektromos szerkezetet, és már a tévéhíradóban is úgy mondja a néni a híreket, hogy mögötte valamilyen zene szól. A zene funkciója megváltozott. A te korosztályod egymillió dologról azt hiszi, hogy az zene, aminek a zenéhez az égegyadta világon semmi köze sincsen.

M. A.: *Ravi Shankar is írt filmzenét, az is háttérzene.*

– Ravi Shankar, az én mesterem is írt pár filmzenét, de ha azt csinálta volna egész életében, akkor öngyilkos lett volna.

A filmzene egy háttérzaj, ami igyekszik olyan hangulatot csinálni, mint amit a képen lehet látni.

Ezeknek egy nagy része nem zene, hanem hanghatás. Valaki fog egy szintetizátort, amit valaki más beprogramozott, hogy az úgy szóljon, mint a Yehudi Menuhin hegedűje, megnyom egy gombot, és azt hiszi, hogy szól a zene. De az csak hanghatás.

Ahhoz, hogy zene legyen, kell egy zenész, aki hatéves korában elkezd zenélni, kilencvenhat éves koráig zenél, és minden egyes nap, amikor leül a hangszeréhez, és gyakorol, és utána fölmelegszik a színpadra, az a zene benne legyen. Ez a zene. Ahhoz ember kell. Egy ember, nem elektronika ötven áttételen keresztül.

A zene az, amikor ül egy ember a színpadon egy szál hangszerrel, és zenél.

M. A.: *Ez az egész mennyire életmód, filozófia? El lehet ezt választani a zenétől?*

– Nem lehet, de aki úgy néz rá, minthogyha az lenne, az könnyen csapdába kerül, mert, pláne manapság, van, aki ebből csinál üzletet. Azt mondja, hogy ez „meditatív zene”, fog egy akár milyen hangszert, és valami marhaságot játszik.

M. A.: *Mi a tapasztalatuk, hogy reagálnak erre a zenére a hasonló diákkoncertre érkező gyerekek?*

– Mi ezt most nyolc alkalommal csináljuk, tegnap volt három koncert, ma meg kettő, és hihetetlen a különbség.

Tegnap például volt egy csapat, akik végig üvöltözték. Az, hogy a maiak csöndben végighallgatták, már egy eredmény, szép dolog.

K. B.: *És mi a véleménye a modern zenéről? Itt nem filmzenéről beszélek, hanem élőben koncertező együttesekről. Meghallgatná őket?*

– Van jó, meg van rossz. Természetesen meghallgatnám. Csak mondjuk 2012-t írunk, és a popzene abban különbözik az én gyerekkoromtól, hogy a színvonala egyre romlik.

Változik a világ, amit játszanak, az nem onnan jön, ahonnan igazán jönnie kell.

*Katona Boglárka
Mikó Anna*

Az iskola nyílt napján nagyon sok nyolcadikos diákot és a szüleiket fogadhattuk bemutató órákon. Mielőtt még bementek volna az igazgatóság tájékoztatójára, arról kérdeztük őket: mire kíváncsiak, milyen elképzeléseik vannak az iskoláról, a továbbtanulásról.

Több diák mondta, hogy már van elképzelése arról, hogy mi szeretne lenni, de akadt olyan is, aki még bizonytalan. A diákok nagy része az egészségügy iránti érdeklődésből látogatott el hozzánk.

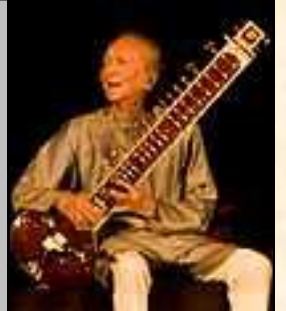
Bementünk egy gondozástan bemutató órára, ahol a tanárnő azt mutatta meg, hogy a kisbabákkal hogy kell foglalkozni. A diákok éppen azt tanulták, hogyan kell őket pelenkázni, felöltöztetni. A tanárnő először az elméletet mondta el, és utána rátért a gyakorlatra.

A nyolcadikosok kicsit félénknek tündek, de ez természetes. Az óra végén még beszélgettünk néhányukkal. Azt mondták, hogy nagyon tetszett nekik az óra, és nagyon meggyőző volt az iskola. Az egyetlen idelátogató fiúval is beszélgettünk, de neki inkább az édesanyja válaszolt. Ő elmondta, hogy Szabóné Diós Edit tanította őt. Dicsérette az iskolát, és azt mondta, nagyon szeretné, ha a fiát felvették ide.

Sajnos az összes diák között csak egy érdeklődött a könnyűipar iránt a nyílt napon. Ettől eltekintve érdekes volt minden, és nekünk is nagyon jó érzés volt, hogy ilyen sok jót hallottunk az iskoláról, ahova járunk.

*Micziz Petra
Tóth Zita*

Interjúnkban Ravi Shankar háromszoros Grammy-díjas szítművész és zeneszerző magyar tanítványával beszélgettünk.

A fiatal nemzedékből kevesen tudják, hogy Ravi Shankar nagy hatást gyakorolt például a The Byrds vagy a Beatles zenéjére, komponált művet a Londoni Szimfonikus Zenekar felkérésére, és 1982-ben Oscar-díjra is jelölték a Gandhi című film zenéjéért.

Szomorú aktualitást ad a cikknek, hogy december 12-én a mester 92 éves korában elhunyt.

(Kép: http://hu.wikipedia.org/wiki/Ravi_Shankar)

Irodalmi sarok

Herczeg Liliána:

La lettre de la confession

Látod-e Kedves, a túlpartról merengve
tüzes elánnal ragyog csöndben a Hold,
s két karjával ölel magába derengve.

Némán szólít az éj...

Röpke álom száll fejem fölött

és a csillagporrá hulló száz kar mögött

látlak álomba szenderegve.

S látod, az álom tovazizzen,

s mint két külön világ hídja,

mint Óceán folyik ereimben.

S te oly messze vagy...

De lehunyt szemeken túl is, ha nem látlak,
óvó tekinteted magamon érzem.

És száz meg egy napon túl is várlak
a lomha reménytelenségben.

Néma az éj, mint vesztes csatamezőn a holt...

Így öllelek én is karomba csöndesen

a messzi éjben, hol lehunyt pillák mögött

Aither alakjában megjelenesz.

S Te, Világosság, szívemben így pihensz.

Látod-e Kedves...

Zizzelve száll a szó, de meg-megáll,

ha gondol, hogy milyen két szemedbe veszni

és száz karodban bizton érezni,

hogy elcsendesül a világ.

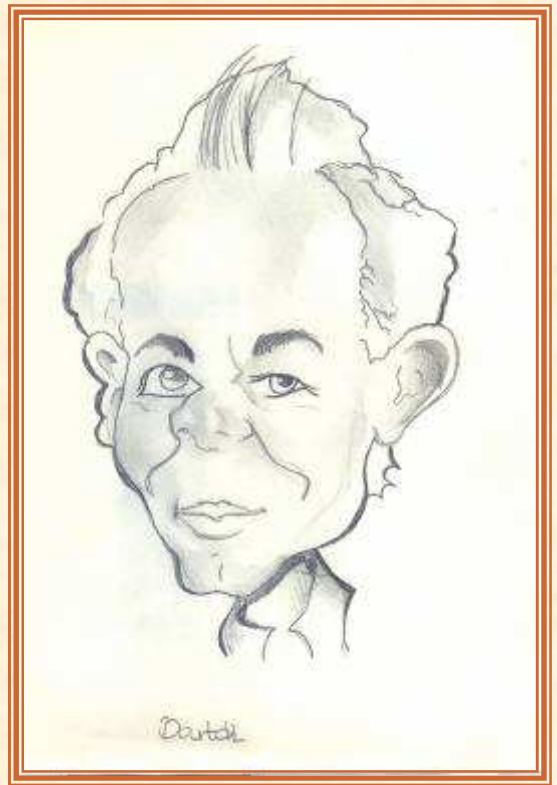
S Te is, ha gondolsz,

álmodban a vágy nyüzsgő áradatot vadász,

S képed így él bennem,

mint vándor ábránd ölel –

távol tőlem, és sosem elég közel.

Fekete Zsófia: Bartók Béla (rajzolónk ezúttal nem a szépirodalomból, hanem a zeneirodalomból vette témáját)

Gombkötő Ildikó – Schuler Eszter: por és hamu

a hitem a kincsem
az meg nincsen, naiv hitben
a liftben, hogy lesz szabadulás
és az igazságot táró ásatás,
lesz bűn is, kínos a vattatás...

– mondja a szakács
kiadatás
kontya lobban
megébredek
tele a lift
nehéz hegek
karácsonyi
ebédhegyek
zsúfolt terek
a szakács merít
a szolga terít
de nem mozdul a lift
kenyér van
és por
és hamu
ne aggódj
ez mind kamu

Roy megrázza a robbanás ereje. A mennyezetről vakolat hullik, és törik szét a padlón. Dunnra néz, de nem látja az arcát.

A maszk pedig csak egyre figyel. Nézi a vidám mosoly mögül, és nem szólal meg.

– Mi volt ez? – kérdez Roy, de fél, hogy tudja a választ. – Csapda volt, igaz?

A maszk nem válaszol, csak néz. Egyenletes légzés hallatszik a műanyag arc mögül.

– De miért? Miért kellett ez? – Roy kipislogja a szemébe csorgó vért, és próbál egyenesen a maszk szemébe nézni. – Mire volt ez jó? Hisz azt se tudjuk, ki vagy! Megléphettél volna! Soha nem bukkantunk volna a nyomodra! Csak...

– Ezért – vág közbe hirtelen nyugodt hangon. – Pontosan ezért. Akartam, hogy tudják, itt vagyok. Azt akartam, hogy Ő értesüljön rólam. Azt akartam, hogy idejőjön.

Roy értetlenül néz a vigyor feletti szemekbe.

– Ki? Kiről beszél, maga örült barom?

– Hjajj, édes barátom. Maga ostobább, mint gondoltam. Pedig ismeri.

Roy teljesen összezavarodik. Kiről beszél ez az elmebeteg? Ki...– és ekkor hirtelen beugrik.

A maszk mintha olvasná a gondolatait, lassan bólint.

– Pontosan. Jensen C. Morgan. Ő kell nekem. Csak ő hiányzik a gyűjteményemből.

Roy megvetően néz a maszkra. Morgan. Tudta jól, hogy ki ő. Már értesítette az eseményekről, de Jensen nem az a fajta, aki válaszol a levelekre. Tulajdonképpen ennek az elmebetegnek a kezére játszott végig.

– Ugye tudja, hogy Morgan el fogja kapni? Ha őt akarja hát jól jegyezze meg. Elkapja, és besuvasztja az első elmeegógyintézetbe.

A maszk ekkor felnevet. Hangos, szinte őrjítő nevetésbe kezd. Rázkódik előre hátra, csapkodni kezdi a térdét.

– Ugyan, ugyan, barátom! – kiáltja. – Hát tényleg nem érti? Ez a lényeg! A játék csak most kezdődik! A két nagy ellenfél összecsap! Világraszóló szenzáció!

A maszk tovább nevet, hangja szinte hisztérikussá válik. Majd hirtelen abbahagyja. Nem zihál, nem kapkodja a levegőt.

– Csak az a kár, Roy nyomozó, hogy maga ezt már nem érheti meg. – Lassan közelebb lép, és egyik kezével a zsebébe nyúl. – Maga elvégezte a feladatát. Maga volt a jelzőtűz, a kanóc, ha úgy tetszik. – Felkacag saját viccén, majd folytatja. – Most már csak útban lenne.

Zsebéből egy beretvát húz elő. Szétnyitja, és a csupasz villanykörte fénye megvillan a pengén. Roy mögé áll, majd jobb kezével hátulról átöleli a nyomozót. A penge hegyét Roy bal füle alá teszi.

– Viszlát, nyomozó. Maga a nyolcadik – mondja, és megrántja a pengét.

Éjfél is elmúlt, mire a lángokat megfékeztek. Több száz sebesült és több tucat holttest került elő a romok közül. Az Evergreen Street 9-es háza teljesen leégett. Hatalmas fekete csontváz maradt csak utána, amiből még szállingózott a füst. A romok eltakarítására egy közeli városból jöttek egységek segíteni. Tuff City megmaradt rendőrsége igyekezett hasznossá válni, de a gyász, a megrendültség miatt a rendőrök csak járkáltak fel-alá, nem találták a helyüket.

Az Evergreen romjai között az egyik rendőr egy félig elolvadt színházi maszkot talált.

Gyárlátogatás a Bolero cégnél

2012. november 19-én a 13.R osztály szakképzős tanulói látogatást tettek a Bolero cégnél. A következő összeállításból **Bíró Tímea Hajnalka** és **Kómár Dóra** tapasztalatait ismerhetjük meg.

A Szeged Bolero Kft. 1993-ban alakult családi vállalkozás, fő termelési bázisa jelenleg is a dél-alföldi régióban, Szegeden található. A telephelyen helyezkedik el még az ARANY ALFÖLD Kereskedelmi Kft., mely divatos női ruhákat tervez. Székhelyük Szeged, de Budaörsön is van telephelyük.

A Szeged Bolero Kft. Magyarországon az egyik legnagyobb ruházati konfekciógyártó és kereskedelmi vállalkozás. A társaság 100%-ban magyar tulajdonú. A tulajdonos Csanádi Gábor és felesége. A cég fő tevékenysége a női felsőruházat tervezése (Gerber-féle program), modellezése, gyártása és értékesítése.

A női konfekció széles választéka elérhető az üzletekben: blézerek, szoknyák, nadrágok, blúzok, ruhák, kabátok. A Bolero kisszériás gyártást végez, melynek évi kapacitása akár 80.000-100.000 db minőségi termék. Az üzem 8-10 bérvarrodát foglalkoztat. A termékek előállításához szükséges alapanyagokat Franciaországból, Olaszországból, Ázsiából és Kanada textilgyáraiból szerzik be.

A kollekció megtervezése és elkészítése előtt a nemzetközi szín- és alapanyag-irányzatokat veszik figyelembe, melyeket évenként állapít meg az Interlock (tizenhárom képviselővel). A ruhák elkészülési ideje két hét.

Reggel fél 9-re kellett megérkezni az épület bejáratához. Egy nagy molinón szerepelt a jellegzetes logó, így könnyen megtaláltuk a gyülekezési pontot. Lassanként mindenki megérkezett, így tanáruk, Cseh Ferencné Éva néni vezetésével beléptünk az udvarra, mely szerény volt, nem sok minden utalt arra, hogy egy európai szintű cégnél járunk.

A tulajdonos és a lánya körbevezetett minket, így tudomást szerezhettünk arról, hogyan folyik a ruhák gyártása. Bepillantást kaphattunk a szabászat lehetőségeibe, a terítékrajz készítésébe, a modellezésbe, a számítógépes szériázásba (digitalizáló asztal), és nem utolsósorban a forgalmazásba és tárolásba, tárolási formákba (kész-előraktár).

A látogatás során egy kicsit bepillanthattunk a kulisszatitkokba is: jövő tavasszal a ruhákra az 1920-as évek lesznek hatással (geometrikus glamour), a színekre pedig a candy, aqua, illetve a fagyti típusú árnyalatok lesznek jellemzők. A társaság öt-hat színekombinációval dolgozik. Az üzem márkájának (Livello di vita) tervezője 2010 óta Csanák Edit, előtte Tóth Csabáné (aki jelenleg a Szegedi Divatiskola igazgatója), illetve Licsicsányi Ilona volt. Márkaboltjaik közé tartozik az Alföldi Divatház, a Livello Divatház, valamint a Trend2 Fashion Center.

Behívtak bennünket az ebédlőbe, helyet foglaltunk, majd a cég tulajdonosa és egyben vezetője elkezdett mesélni magukról, az alapításról, történetükről. Elvárta volna, hogy már tudjunk egy-két dolgot róluk, de hiába olvastuk át a weboldalukat az osztállyal az előző héten, senki nem szedte össze a bátorságát, hogy megszólaljon. Így hát nekik kellett a teljes sztorit felvázolni a húsz évvel ezelőtti alapítástól a válságon át egészen a máig tartó fejlesztésekig, mely ilyen sokáig életben tartotta őket – a legtöbb hozzájuk hasonló gyárral és vállalattal ellentétben.

Majd, mikor elértünk a történetben máig, elindultunk, hogy megnézzük a mintadarabok elkészítéséhez szükséges tervezői irodát – mely pontosan egy művészlélek stílusához volt berendezve: rajzeszközök mindenfelé, rajzok és tervek a falakra aggatva, stb. A szabásmintákhoz szükséges hatalmas nyomtató vagány volt, az egy lábon álló, nagy szürke felület (azaz a digitalizáló tábla) pedig már ismerős. Szinte hallottam a fejemben, ahogyan Nagy Piroska tanárnő arról súgna a fülünkbe, ha ott lenne, hogy ugyebár mi is ilyeneken tanulunk a suliban és hogy milyen jó is ez, hogy mi ilyen eszközzel már találkoztunk.

A varroda viszonylag kicsi volt, de jól felszerelt: nem sok varrógép, főleg ipariak, mindegyik fajtaból egy-egy, hogy bármilyen ruhadarabot elkészíthessenek.

Ezután a szabászatra mentünk át. Ott jó nagy asztalok körül sürgölődtek a szabásznők, akik ki is emelték nekünk, hogy elbitorolták a férfiktól ezt a szakmát, mivel eredetileg ők művelték.

Kardkéses és álló szabásgépekkel dolgoztak, néhány réteges terítéseken.

Következett a raktár. Az új kollekciót nem nagyon nézegethettük, mivel nem tudhatták, melyikünk a beépített ügynök, aki fel akarja használni a terveiket, vagy hogy esetleg ki olyan óvatlan, hogy illetéktelen kezekbe juttassa azokat például fényképek formájában.

Végül az irodán áthaladva visszajutottunk az ebédlőig, ahol kérdéseket tettünk fel (ami szintén elég szerényre sikeredett). Elköszöntünk, elindultunk és az Alföldi Divatháznál kötöttünk ki, ahol megállapítottuk, hogy a minőségnek komoly ára van, és hogy ezek a ruhák nem a mi korosztályunknak készülnek.

Utána átgyalogoltunk a Livello di Vita márkauzletbe, immáron a Tanárnő nélkül, ahol a minőséget továbbra is megfizettették, azonban a korosztályos dologban tévedtünk: modern és fiatalos ruhákkal találkoztunk kellemes színekben. Szóltunk az eladónak, hogy ha esetleg ellenőriznének a tanáraink, nyugodtan mondják, hogy megjelent az osztály, és megnézte a kész termékeket is.

*Bíró Tímea Hajnalka
Kómár Dóra*

IDEGENNYELVI ORSZÁGISMERETI VERSENY, 2012. NOVEMBER 27.

A versenyt ezúttal is két kategóriában hirdettük meg:

I. kategória – általános iskolások,

II. kategória – középiskolások és szakképzősök.

A beszámoló témája az adott idegen nyelvű ország kultúrája, történelme, szokásai voltak.

A tavalyi évhez hasonlóan az idén is előfordult, hogy a kiírás témájától egy-két csapat eltért, de ezt nem jelentett számukra hátrányt.

Az idén a verseny **32 csapat** részvételével zajlott, akárcsak tavaly, a tavalyi 9 iskola helyett az idén viszont csak **5 iskola** képviseltette magát a rendezvényen.

Az I. kategóriában egy-egy általános iskola képviseltette magát angol, illetve német nyelvből (a tavalyi hárommal szemben).

A Madáchból 4 angol csapat, a Karolinából pedig 2 német csapat érkezett.

Második kategóriában 11 csapat versengett angol nyelvből, 12 pedig német nyelvből.

A bokrintézmény iskolái közül az idén a Kiss Ferenc nevezett csapatokat az idén, összesen ötöt. A Karolinából további 4 német csapat érkezett, a Csonkából pedig 1.

Latin nyelvből két csapat versenyzett, mindkettő a Kossuthból.

Kategória	angol	latin	német
I.	4		2
II.	11	2	13

A csapattagok összlétszáma **80 diák – kísérőtanáraikkal** és a helyi bizottsági tagokkal **EGYÜTT** tehát közel 100 főt mozgattunk meg.

A verseny lebonyolításában a nyelvi munkaközösség minden tagja kivette a részét.

Eredmények:

I. kategória angol nyelv

1. helyezés megosztott: Madách III 8.b (Varga Kata, Szabó Norman, Szikora Vivien) valamint Madách IV 7.o (Polner Eszter, Palásty Kira, Szénási Viktória)
2. helyezés: Madách I. 8.b (Jóvári Levente, Elmissirey Sandra, Hugyák-Emmer Éva)
3. helyezés: Madách II. 8.b (Porció Janka, Kerkai Kata, Csíkos Lilla)

II. kategória angol nyelv

1. helyezés: Kossuth III. 12.b Juhász Szilvia, Kucsora Tamás)
2. helyezés: Kiss Ferenc II. 10.b (Turuczki Balázs, Vincze Gergő)
3. helyezés: Kossuth VIII. 11.b (Kiss Ágnes, Óbermayer Anita, Kothencz Bettina)

Különdíjak (önálló előadásmód és szép kiejtésért): Szarvas Mátyás 9.a, Kossuth; Kertész Dóra 11.b, Kossuth; Kasza Roland, Kiss Ferenc; Árva Csilla 13.gyá, Kossuth.

II. kategória latin nyelv

1. helyezés: Kossuth Latin I. 13.gyá/gyasz (Pácsa Katalin, Vili Anna)
2. helyezés: Kossuth Latin II. 13.eá (Budai Enikő, Dömötör Éva, Szabo Helga)

I. kategória német nyelv

1. helyezés: Karolina I. 6.b (Ótott Róza, Papp Judit, Schissler Helga)
2. helyezés: Karolina II. 8.b (Kormányos Tímea, Varga Karolina, Viktor Janka)

II. kategória német nyelv

1. helyezés: Karolina V. 9.a (Lakatos Klára, Polyák Eszter, Sári Franciska)
2. helyezés megosztott: Kossuth VI. 11.b (Csóti Bernadett, Sági Beatrix) valamint Karolina IV. 10.a (János Beatrix, Kothencz Gabriella, Tamaskó Dorottya)
3. helyezés: Csonka János I. 12.d (Horváth Ádám, Tóth Kristóf)

Iskolánkban november 20-án, kedden próbálták ki a diákok olvasástudásukat, szép kiejtésüket. A tizennyolc versenyző két fordulóban mérkőzhetett meg a zsűri – Dr. Veszelinov Ágnes, Kovács Zoltán és Fejes Edit – előtt. Az első fordulóban szabadon választott szövegüket adhatták elő a tanulók. A második fordulóba már csak a legjobbnak ítélt hat diák juthatott, közülük választották ki a legjobb hármat a kötelező, tehát számukra addig ismeretlen szöveg felolvasása után. Ez utóbbi különösen nehéz volt, Kovács Zoltán tanár úr „Kazinczy-akadályversenynek” nevezte. Akik nem jutottak tovább a legjobb hatba – sokan

bátor kilencedikesek voltak –, azok sem távoztak úrravaló nélkül. Amíg a legjobbnak ítélt hat versenyző, Lázár Dorottya, Móra Dominika, Nacsá Sarolta, Nagy Gitta, Sebők Rita és Vári Szilvia a következő fordulóra készült, a zsűri részletesen foglalkozott a produkciókkal, mindenkinek elmondták erősségeit, és felhívták a figyelmet a hibákra is a továbblépés, a fejlődés érdekében.

Kovács Zoltán mindenkit megdicsért, mert úgy látta, hogy a versenyzők felkészültek voltak, mindenki komolyan foglalkozott a szövegével. Jellemző hiba volt az „elkuncogás”, a lámpaláz, izgalom, de nem ez döntött a versenyben. A zsűri dicsérté az értő, kifejező olvasást, a jó kiállást, bátorságot. Kiemelte azokat, akiknek szép hangjuk, kellemes orgánusuk van. Hibaként említette a zárt beszédet, a mesterkéeltséget, a hadarást, ugyanakkor a túl lassú előadásmódot is, amely már a gördülékenységet akadályozza. Szó volt a nem elég kifejező olvasásról, néhol a lelkesedés hiányáról, de a kissé túlzásba vitt tagolásról is, amely töredezetté teszi az előadást. Volt, akinek kedves személyisége „átütött” a szövegen, de a „mesemondós” attitűd sajnos nem illett a választott szöveghez.

Előfordult az „éneklés” (a beszéddallam, a hanglejtés eltúlzása), de az ilyen versenyeken szokásosnál kisebb mértékben. Bár a verseny jellemzően oldott hangulatban zajlott, néhányan az izgalom miatt kissé feszülten, akadozva olvastak, mint akik iskolai feladatot oldanak meg. Volt, aki „elbújt a mappa mögé”, őt határozottabb kiállásra biztatták.

A második fordulóban nehéz feladat várt a hat lányra: a Vajda Jánosról szóló szöveg sok idegen nevet tartalmazó, bonyolult, komoly próbatétel volt. A zsűri az ebben a fordulóban nyújtott teljesítményt külön értékelté, itt már elmondható, hogy elsősorban dicsérté. Az ismeretlen cikk olvasása természetesen új típusú hibákat eredményezett.

Volt, aki hosszabb gyakorlás nélkül már többet hibáztatott, vagy teljesítményét a várakozás, az izgalom, a fáradtság is befolyásolta. A papírból való ki-kitekin-tés ezúttal a szöveg nehézsége miatt nem mindig volt erény. A legjobbak nem toporogtak az izgalomtól, jó volt a kiállításuk, némelyeknél remeknek ítélték a tempót, az olvasás magabiztosságát, a hangerőt, kellemes hangszínt, a szemkontaktus tartását a közön-séggel, a jó tónust, artikulációt. „Mind a hatan vették az akadályt”, többségükben még az idegen szavakkal is jól megbirkóztak. De az izgalom, koncentráció előhozta a szinte túlzott artikulációt, mesterkéeltséget is, és többször feltűnt a különbség az első és második szöveg tempója, természetessége között.

A zsűri elnöke, Kovács Zoltán a hat legjobbat a „szép magyar beszéd VIP-szektorának”, az iskola legszebben beszélő hat diákjának nevezte, majd kihirdette a végeredményt. Harmadik lett *Vári Szilvia*. Teljesítménye azért is dicséretes, mert kilencedikesként vállalta a versenyt (bátorságát jelzi, hogy már a tanévnyitó ünnepségen is szerepelt). Második *Nagy Gitta*, a legjobbnak *Móra Dominikát* találták. Az első két helyzetre komoly felkészülés vár: a városi/megyei versenyen képviselhetik iskolánkat, ahol már nemcsak szóbeli, de írásbeli feladat is lesz.

- emma -

Az AIDS-vetélkedő eredményei

9-12. évfolyam

I. helyezés:	12./A osztály (13. számú csapat)	65 pont
II. helyezés:	9./B osztály (7. számú csapat)	60 pont
III. helyezés:	9./A osztály (16. számú csapat)	53 pont
IV. helyezés:	11./B osztály (12. számú csapat)	50 pont
V. helyezés:	10./F osztály (2. és 18. számú csapat)	48-48 pont
VI. helyezés:	10./C osztály (11. számú csapat)	47 pont

Szakképző évfolyamok

I. helyezés:	14. Ápoló (6. számú csapat)	78 pont
II. helyezés:	13. Gyógysz.-i assz. (10. számú csapat)	68 pont
III. helyezés:	14. Ápoló (1. számú csapat)	67 pont
IV. helyezés:	14. Eü.-i assz. (5. számú csapat)	66 pont
V. helyezés:	12./F (17. számú csapat)	64 pont
VI. helyezés:	15. Ápoló (9. számú csapat)	62 pont)
VII. helyezés:	13. Eü.-i assz. (4. számú csapat)	57 pont

A 2012/2013-as tanév legjobb helyesírói – a verseny eredménye

Iskolánkban az idén is megrendeztük a helyesírási versenyt, amelyen váratlanul sok diák vett részt. Örültünk a lelkesedésnek, de annak még inkább, hogy ezúttal valóban kiváló helyesírók versengtek egymással. A nyolcadik hely sportversenyeken is pontszerzőnek számít, így az első nyolc helyezett eredményeit közöljük (ezen belül is több holtversennyel). Természetesen a többieknek is gratulálunk!

Név	Osztály	Pontszám	Helyezés
Hegedűs Dzsenifer	9. b	109	1.
Volford Renáta	10. c	107	2.
Kis Ágnes	11. b	106	3.
Komlósi Zseraldin	10. c	106	3.
Móra Dominika	10. c	106	3.
Miklós Alexandra	9. c	105	4.
Nagy Gitta	10. c	104	5.
Veszelinov Nikolett	9. b	103	6.
Vígh Anita	10. f	102	7. (szakiskolás 1.)
Nagymihály Márta	10. c	102	7.
Gojdár Dzsenifer	10. c	100	8.
Vári Szilvia	9. b	100	8.
Yetismis Selin	10. c	100	8.
Fekete Krisztina	10. c	100	8.

Tűzoltóság

A 10.c osztály november 10-én, szombaton nyílt napon vett részt a Szegedi Tűzoltóságnál. Egyrészt érdekes tanulmányi kirándulás volt, hiszen az osztály könnyűipari tagozatos felének a munka- és tűzvédelem kifejezetten

fontos, és az egészségügyiseket és érdeklő pl. az emberek kimentése egy égő autóból. Másrészt – valljuk be – mindenki kíváncsi a tűzoltókra!

Az egész nagyon érdekes volt. Mikor odaértünk és bementünk a Tűzoltóságra, egy fiatal tűzoltó vezetett minket végig az egész helyiségben. Kiértünk a garázshoz, ahol elmagyarázták, hogy mi miért van, mi hogyan működik, és fel lehetett próbálni a sisakokat, gázálarcot.

Amikor kimentünk a nagy garázból, megmutatták, hogyan működik a létra, ami felviszi a magasba őket, hogy el tudják oltani a tüzet.

Azután még nézelődtünk. Olyan tíz óra körül volt egy bemutató. Megnéztük, hogyan mentik meg a kocsiból a beszorult embereket. Aztán felgyújtották az autót, majd el is oltották. Aki a mikrofonba beszélt, elmagyarázta azt is, hogyan zajlik az a folyamat, amikor riasztást kapnak. Ilyenkor egyből menniük kell, csinálni, életet menteni.

Szerintem ez egy nagyon szép szakma, csak ehhez nagy elhivatottság kell, hogy legyen az emberben. Mert azért egy egyszerű munkának nem nevezhető. Én tisztelem azokat az embereket, akik ezt csinálják. Sok sikert és további kitartást kívánok ehhez a munkához!

kábé

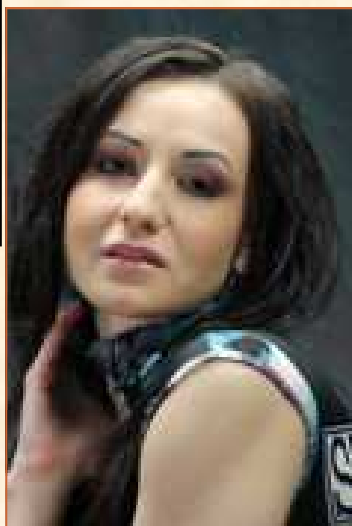
Aki minket körbevezetett: „Robi”, a tűzoltó

– Miért választotta a tűzoltóságot?

– Elsősorban az vezérelt engem, hogy segítsek másokon. Ebbe beletartozik az, hogy az értékeik, javaik és életük mentésében is segíteni kell. Elhivatottság kell ehhez.

– A tűzoltóságon jó dolgozni?

– Igen. Én személy szerint Makón kezdtem, majd’ harmadannyian dolgoztunk ott. Kicsit családisabb volt a légkör, itt egy kicsit idegenebb. Meg én áprilistól kerültem ide. Meg kell ismernem ezt a 150 embert.

„Belehalok minden előadásba”

Interjú Szarvas Krisztina balettművésszel

Szarvas Krisztina táncművész a Szegedi Kortárs Balett tagja. Számtalan szerepe közül talán a Carmina Burana főszerepe a legjelentősebb, amelynek ünnepélyes koncertelőadását nemrég

láthattuk a társulat huszonötödik évfordulója alkalmából. Az év végi „hajrá” előtt – decemberben huszonnégy előadást táncol végig – még szakított időt egy kis beszélgetésre riportereinkkel: Csongrádi Beátával, Katona Boglárkával, Nagy Gittával és segítőjükkkel, Mikó Annával.

M. A.: Huszonöt éves lett a Szegedi Kortárs Balett, ehhez nemrég több rendezvény kapcsolódott. Beszelnél ezekről?

– Az évforduló alkalmából rendezett legnagyobb esemény a Carmina Burana zenekaros előadása volt. Aztán Dusha Béla fotóművész kiállítása nyílt meg a REÖK-palota előtt csak rólunk, a mostani csapatról, és volt egy vegyes kiállítás az Árkádban, amin a régebbi előadásokról is szerepeltek képek, amolyan „huszonöt év egyveleg”.

N. G.: Hogy fedeztek föl, hogy csatlakoztál a társulathoz?

– Pécssett végeztem, egy művészeti szakközépiskolában. Nyolcadikban még vagy a sport volt a tervem, vagy a drámapedagógiai szak, vagy pedig hogy táncművész legyek. Akkor valahogy a tánc mellett döntöttem, így mentem Pécsre, ott pedig Uhrik Dóra volt az igazgató, aki Kossuth-díjas balettművész. Ő mondta, hogy szerinte a legjobb helyem Szegeden lenne. Eljöttem próbatáncra, így vettek fel. Furcsa, hogy ez azóta már a nyolcadik évem.

Cs. B.: Összetartó a társulat?

– Mindenki más lelkületű, habitusú, de azt gondolom, hogy nagyon jó a csapat, és azért viszonylag egy húron pendülünk.

A közös munkamorál megvan mindennap.

N. G.: Mi a különbség a klasszikus és a kortárs balett között?

– A kortárs balettet modern táncnak is nevezik, sokkal emberközpontúbb, mint a klasszikus balett. A klasszikusban vannak évtizedek alatt meg nem újult mozdulatsorok, a kortárs-modern balett pedig minden koreográfusnak a kénye-kedve szerint történik, amit kitalál, az úgy helyes.

N. G.: Melyik volt az a darab, ami nagyon a szívedhez nőtt?

– A Carmina Burana azért, mert az volt az első főszerepem. Ezt 2007 óta táncolom én. Nagyon szeretem a zenéjét is. A másik kedvencem a Csipkerózsika, mert Tamás nekem csinálta azt a darabot. A harmadik pedig, amiben, úgy gondolom, mentális fejlődésen is mentem keresztül, a Belső pokol volt.

Cs. B.: Fellépés előtt mennyire szoktál izgulni? Vagy neked ez már megszokott?

– Izgulok. Szerintem egy igazi táncos, egy igazi művész soha nem élheti azt át, hogy nem izgul, mert akkor már valami kezd rutinossá, unalmassá válni. Ha ez a dolog nem lenne bennem olyan erős, nem lenne ennyire az enyém, akkor valószínűleg nem is érdekelné. Pozitív az élmény még akkor is, ha azt kell eltáncolnom, hogy meghalok. Jó a visszajelzés, mert a néni a második sorban sír – nem ez a cél nyilván, csak így látom rajta, hogy megértette, amit én közölni akartam. Nem biztos, hogy ugyanazt éli meg, de valamit elkapott abból, ami számomra fontos, és amitől én jónak érezhettem magam. Ha ez a plusz nem lenne, akkor sürgősen kellene valami olyat találni az életemben, ami betömi ezt a rést.

Cs. B.: *Tanítod is a táncot?*

– Szoktam tartani kurzusokat, workshop-okat nyáron a kollegáimmal. Arra Pestről is, Pécsről is jönnek a művészeti sulikból. Volt már tizenkét éves kisfiú is, aki nagyon aranyos és bátor volt, végigcsinálta az egészet. Vannak végzősök, tizen-nyolc-tizenkilenc évesek, és egészen a negyven-évesig jönnek hozzánk.

K. B.: *Van-e példaképed?*

– Nincs, nem is volt soha. Táncos semmiképpen, amúgy meg ha példaképet kell említeni, nekem kiskoromtól az édesapám. Ő nem táncol, de jó ritmusérzéke van. Magyar bajnok volt birkózásban. A bátyám pedig néptáncban volt országos bajnok.

M. A.: *Vannak, akiknek nem tetszik, hogy kortárs balettet táncolsz? Néznek erre görbén olyanok, akik a klasszikus balett hívei?*

– Persze. Szegeden két taxissal is utaztam, akik azt mondták, hogy ők egyáltalán nem szeretik a kortárs balettet, és a szegedit sem, és ha balettet néznek, akkor csak klasszikus balettet. Mindenkinek van véleménye, mások vagyunk. De akik szeretik, azok még csak nem is a fiatalok, hanem abszolút vegyes korosztály. Sokan kíváncsiságból jönnek el, és ez szerintem jó, mert több van a kíváncsi emberekből, mint a premierközönségből.

K. B.: *Hogy bírod a rossz véleményeket?*

– Az évek alatt megtanulja az ember, hogy a rossz kritika is lehet építő jellegű. Igazából csak az lehet építő jellegű.

Cs. B.: *Mennyi ideig tart begyakorolni, hogy az ember ennyire át tudja érezni a szerepet?*

– Szerintem ezt nem lehet begyakorolni. Én például azt sose gyakoroltam, hogy a szomorú arcom a tükörben milyen. Azért is érzem sokszor azt, hogy belehalok minden előadásba, mert muszáj olyan intenzitással átélnem azt, hogy megerősölnék, mint a Csipkerózsikában, vagy elment a kedvesem, és megütött, mint a Belső pokolban, vagy fáj a lelkem, mert nem kapok levegőt, és nem tudok odajutni, pedig hallom a hangokat, mint a Carmina Buranában.

Ezt mind le kell fordítsam az én világom nyelvére. Nyilván a mozdulatokat gyakorlom, a technikai tudás elengedhetetlen, de azt gondolom, hogy mindenki ettől lesz saját maga – ezért nem is utánoztam senkit életemben a táncosok közül.

K. B.: *Volt olyan színdarab, amiben úgy érezted, hogy ezt a zenét nem tudod átérezni, erre nem tudnák táncolni?*

– Az Atlantisz című darabban volt ilyen, amikor először meghallgattam, de aztán kaptunk egy fület, és igazából más szólt a fülünkben, és arra kellett egyszerre mozognunk, közben meg kint ment a másik zene. Amikor azt először meghallgattam, úgy érezttem, hogy ebben életemben soha nem fogom megtalálni a ritmust, de aztán valahogy mégis sikerült.

K. B.: *Volt már olyan szerep, amit nem szívesen vállaltál volna el?*

– Nem emlékszem ilyenre. Az egy kicsit azért furcsa volt, amikor először kellett meztelenkednem a színpadon, amikor így beledobtak a mélyvízbe, az egy kicsit elgondolkodtató volt.

K. B.: *Van-e szerepálmód?*

– Amit szívesen eltáncolnék, az a Romeo és Julia. Majd egyszer jó lenne, ha lenne rá lehetőség.

Képek forrása: szegedikortarsbalett.hu

Csongrádi Beáta, Katona Boglárka,
Nagy Gitta, Mikó Anna

Beavatás?

A Szegedi Nemzeti Színház beavató színházat szervezett december 12-én, szerdán 16 órától, ahol a diákok megismerhetik a Szegedi Kortárs Balett munkáját, a próbafolyamatot, többet tudhatnak meg a kortárs balettről, és ízelítőt kapnak a Diótörő előadásból. Mi a Dugonics Társaság útján értesültünk a lehetőségről, és örültünk neki, hiszen nemrég Szarvas Krisztínával, a Szegedi Kortárs Balett művésznőjével készítettünk interjút, és szívesen megnéztük volna élőben, amiről akkor beszélgettünk.

Már nagyon vártuk ezt az alkalmat, mert korábban a színház nyílt napon fogadott bennünket, láthattuk a színpadot, a zsinórpadrólást, a fodrászok, sminkesek munkáját, de sajnos aznap végül elmaradt az ígért beavató előadás. Akkor a Testek filozófiája című balettről hallhattunk volna, és láthattunk volna belőle valamit, de sajnos, mivel másnapra halasztották (péntek délutánra úgy, hogy szombat is tanítási nap volt), sajnos már nem tudtuk átszervezni a programjainkat, és végül nem tudtunk elmenni. Később a tanárnőnkől hallottuk, hogy nagyon érdekes volt, jeleneteket táncoltak a táncosok, és Juronics Tamás mindent részletesen elmagyarázott.

12-én lelkesen ültünk be az újabb „beavatásra”, de csalódnunk kellett. A színház minket, középiskolásokat is invitált, épp csak azt felejtették el elmondani, hogy ez teljesen más jellegű, óvodásoknak szervezett bemutató. A kicsik nagyon aranyosak voltak, és a balettosok is, épp csak nem mutattak szinte semmit, ami minket érdekelt volna. Bemutatták a szereplőket, velük azt is, hogy a cipőt cipész készíti bent a színházban, láttuk a babákat, ékszereket. Érdekes volt, de minket – talán érthető okokból – igazából nem kötött le az egész úgynevezett „műsor”, amit láttunk. Ha maximum tízéves lettem volna, élveztem volna, hogy fel lehet menni a színpadra, és bele lehet bújni a kellékekbe, de engem igazából jobban érdekelt volna a tánc és a rendezői koncepció.

Az egész beavató színházzal az a probléma, hogy úgy érzem, a színház valójában nem megfelelően fog hozzá a mi „becsábításunkhoz”. Érdekel minket a színház, már másodszor mentünk el beavató rendezvényre. Arra lenne szükségünk, hogy időben értesítsenek bennünket, és valóban tudjunk a nekünk szóló programokról. Nem értjük, miért nem lehet körbeküldeni egy e-mailt a szegedi középiskoláknak, ha komolyan gondolják ezt a kezdeményezést.

Azt is hallottuk, hogy korábban volt lehetőség jutalombérlettel színházba menni, de ez megszűnt. Ennek sem látjuk az okát, hiszen a tanárnőnk szerint a korábbi évfolyamokba járó tanulók folyamatosan látogatták az előadásokat, és csak akkor mehettek be, ha üres, eladatlan helyek voltak. Azóta azok, akik így be tudtak menni, rávették a szüleiket, és a legtöbben ma is járnak saját bérlettel színházba – ezt tőlük tudjuk, sokan járnak most is hozzánk a szakképző évfolyamokra. Szeretnénk mi is ilyen lehetőséget!

kabé

Aranyköpések

„Vannak a filmben olyan jelenetek, amik nem jelentősek, de viszont ami a könyvben van pár mondat is, egy-egy részből azok fontosak lehetnek azért, hogy a néző megértse.” (Ha már az olvasó nem érti... – a gyűjtő)

„Mikor a küklopsz lefeküdt, a könyvben nem trombitált az egyik katona.”

„A főszereplő élethűen ábrázolja a természetet.”

„Adynak ezt olyannyira szomorú átélni, megérezni, hogy megjelenik a belső érzéseinkben folyó „sírás” is.”

„A „szerte szórjuk”-kal kicsit bővíti a szétszórást.”

„Elaludt a bennük lévő szerelem lángja, az üde rózsza-koszorúk se a régi.”

„Antigoné egyik este elment Polüineikész holttestéhez, hogy egy pórt szórjon a testre.”

„A sor közepén cenzúra van.”

„A nyelvújítás egy szűk tudós kör.”

„A magyar és a finnugor nyelvnek voltak azonos alapjai, erre voltak bizonyítékok, majd elhalt a közösködés, később ezért kellett a magyar nyelvtudomány történetét lefordítani finn nyelvre is.”

„Vannak olyan szavak és kifejezések, amik valóban hasonlítanak a finnugor nyelvrokonságra, pl. et az olyan, mint magyarul az és. Szerencsére a finnek és a magyarok nincsenek annyira rosszba. Ma is lehet hallani, hogyha egy magyar kimegy Finnországba, majdnem érti is, amit mondanak. Lehet, hogy furcsán, de lehet érteni.”

„Alkeszok vagytok, lusták, sportosak és dohányosok – nagyon jó.”
(tanárjelölt)

„Folyamatos voltál megint, szóval megint tetszett.”

(Mikó Anna gyűjtése)

Ifjú újságírónk szeret olvasni, de a kötelezőket idegenkedéssel fogadja. Miután belátta, hogy muszáj, először filmen kezdett ismerkedni Shakespeare művével. Az alábbi írást nevezzük a kortárs ifjúság kritikájának Baz Luhrmann Rómeó + Júlia című filmjéről. Tehetnénk az „Aranyköpések” rovatba is; a terjedelem miatt inkább itt közöljük, gyanítva, hogy véleménye több diákunkéval találkozhat, még akkor is, ha a magyartanára némelyik bekezdéssel nem értene egyet.

Hű, hát a Rómeó + Júlia Leonardo di Caprio főszereplésével picit lefárasztott. Azért jobban is megcsinálhatták volna a filmet. Igaz, a drámát még nem olvastam – ahhoz csak most kezdek hozzá –, de jelen pillanatban az a véleményem, hogy ez egy horror és egy pornófilm keveréke. Ez a sok pszichiátrai eset egyszerűen már túl sok egy filmben. Ennyi gyilkost és öngyilkost, ennyi meghalni vágyó embert! Hát ilyen még egyetlen egy horrorfilmben sem láttam. Az, hogy vitatkoznak a nagy semmin, és ezért meghal két fiatal, na az majdnem az egészet viszi. A legjobb rész a filmben az utolsó jelenet volt, mikor Júlia felébredt, és megsimogatta Rómeót. Szemmel látható volt, hogy Rómeó ijedtében kiöntötte a mérget, és nem lenyelte. Azon én jót nevettem, de amúgy komolyan, engem teljesen kikészített a film.

Hogy szinte az egészet végignevettem, az biztos. Olyan kis apró dolgokat hangsúlyoztak, hogy Rómeó nem vette észre a levelet, amit a postás odarakott az ajtajába, ráadásul még meg is volt emelve az az ajtó, mert egy lakókocsi ajtaja volt. Én egyet nem értek. Hogy nem vette észre azt a kis papírt? Hát szinte szemmagasságban volt az ajtó alja!

Ezen nem rágódom tovább. A másik kedvencem az állandó ordibálás volt. Mindenki Júliát kereste, és kiabálták, kiabálták a nevét, akármilyen volt. Mondjuk azért az a kis vita sem volt semmi a parton, mikor Tybalt megölte szegény Mercutiót, aki melleleg a második leghelyesebb srác volt Rómeó után. És Rómeó bosszút állt rajta: megölte, és aztán vagy tíz percig nem kapcsolt az agya, hogy mit is tett. Na még az a báli jelenet – drogtól kezdve mikrofonig minden volt ott. Amikor Mercutiót megláttam abban a női ruhában, majd megszakadtam a nevetéstől. Amúgy amiknek a szereplők be voltak öltözve, az olyan oké volt nálam.

A véleményem a szereplőkről: Rómeó öngyilkos, és mindig meg akar halni, na meg persze a hősszerelmes. Júlia skizofrén, aki mindig magában beszél. Capulet dühkitörésekben szenvedő, nagyon bunkó apuka. Capuletné nem áll ki a saját lányáért. Mercutio gyilkolni akar, de a végén ő hal meg. Tybalt mindenáron bosszút akar állni, és nem akar megbocsátani semmi áron a Montague családnak. Benvolio az egyik legnormálisabb, aki csak békét akar. A dajka anyja helyett anyja Júliának. Lőrinc barát mindenkinek ellát jó tanácsokkal, akármilyen történik, és próbál segíteni mindenkinek.

Magyarul szerintem ez a film nagyon brutális volt, és elolvasom a könyvet, már csak azért is, mert nem lettem okosabb a filmtől. Persze egy-két dolgot megtudtam, innen is ragadtak meg dolgok, a könyvből is fognak. Csak nem lesz egyes a témazáró dolgozatom!

kábé

Tartalom

TRX, Molnár Tamás	2. oldal
A floorball-bajnokság	3. oldal
Halász Judit.....	4. oldal
Képregényfesztivál	5. oldal
Calcutta trió.....	6. oldal
Elhunyt Ravi Shankar, nyílt nap.....	7. oldal
Irodalmi sarok	8. oldal
Maszk - folytatásos regény 7. rész	9. oldal
Gyárlátogatás a Bolero cégnél	10. oldal
Országismereti vetélkedő	12. oldal
Kazinczy-verseny	13. oldal
AIDS-vetélkedő, helyesírási verseny	14. oldal
Tűzoltóság	15. oldal
Szarvas Krisztina	16. oldal
Beavató színház, Aranyköpések.....	18. oldal
Romeo + Júlia egyéni felfogásban....	19. oldal
Programok, hírek.....	20. oldal

Ne feledd!

Az osztályok külső intézményekben decemberben tartottak és tartanak **mikulás-napi és karácsonyi műsorokat**. Az eddigiek nagyon jól sikerültek, a továbbiakhoz sok sikert kívánunk!

Az iskolai **karácsonyi ünnepség december 21-én** lesz. Felelősei: *Bodorné Pataki Beáta, Bori Zoltán, Tóthné Bertalan Éva* és a 10.c osztály.

December 24-25-26 pihenőnap, karácsony. A **téli szünet december 27-től január 2-ig** tart. A tanítás január 3-4-én, csütörtök-pénteken B héttel kezdődik.

A Kázsé (Egész Könnyű) lap szerkesztősége ezúton is kíván minden olvasójának **kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!** Nem hiszünk a világ végében, úgyhogy találkozunk jövőre!

Január 7-én és 8-án lesznek a **félévi osztályozó vizsgák**. A vizsgázóknak sok sikert kívánunk!

Január 18-án kapják a diákok a **félévi értesítőt** a tanulmányi eredményekről.

Január 19-én, 10 órára várjuk a nyolcadik osztályosokat az **írásbeli felvételi vizsgára**. Ezen az estén lesz a **szalagavató bál** is!

Január 21-én, hétfőn tanítás nélküli munkanap lesz!

Január 23-án, 10 órától **nyílt napot tartunk a szakképzősök számára**.

Január 24-én, 16 órától **fogadó óra** lesz.

Február 15-ig lehet **jelentkezni az érettségi és szakmai vizsgákra**.

Február 19-e, kedd tanítás nélküli nap, iskolanap, **diáknapi**, egészségnap, Zsuzsanna-nap!

A **Kázsé (Egész Könnyű) lap munkatársakat keres**. Jelentkezés Mikó Annánál.

Környezetvédelmi innovációs verseny diákoknak
a középiskolás korosztály számára

Résztvételi feltételek: A versenyen részt vehetnek a 14 és 22 év közötti életkorú középiskolai és gimnáziumi tanulók, egyénileg, vagy maximum 3 fős tanulói csoportokban. A jelentkezési lap letölthető a www.csemete.com weboldalról, vagy kérhető a csemete@csemete.com e-mail címen.

Versenyfeladat:

Keress lakóhelyeden, iskoládban vagy otthon olyan környezetvédelmi problémát, amely még megoldásra vár! Te milyen módszert használnál ahhoz, hogy javuljon a jelenlegi helyzet? Ötleteidet megfogalmazhatod képriport vagy képregény formájában, magyarázó szöveggel ellátott makett készítésével, vagy olyan cikk készítésével, amely mások számára is hasznosítható tapasztalatokat oszt meg!

A CSEMETE Természet- és Környezetvédelmi Egyesület versenyfelhívásának célja, hogy a lakosság és a diákság figyelmét ráirányítsa a környezetvédelmi problémák kezelhetőségére. Külön díjazzuk az ötletes, újszerű megoldásokat! A versenyfeladatok teljesítéséhez hasznos információk és ötletek találhatók az alábbi oldalakon:

www.csemete.com

www.kothalo.hu

www.humusz.hu

www.naplopo.hu

A beküldési határidő (jelentkezési lap + az elkészült pályamunkák): 2013. január 11.

Eredményhirdetés és a díjazott pályamunkák bemutatása: 2013. január 25.

SZTE Tudáskapu, Szeged, Boldogasszony sgt. 6.

Benyújtás személyesen, vagy postai úton: CSEMETE Iroda, Szeged, 6725, Arany János u. 1.

A verseny résztvevői értékes tárgyjutalmakban részesülnek!

A rendezvény a DAOP-5.1.2/-09-2f-2010-0002 Biopolisz Park – egyetemi városrész közterületeinek rehabilitációja projekt keretében valósul meg. Projektazonosító: DAOP-5.1.2/-09-2f-2010-0002/5/KV/001

A Kázsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:

a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Hutvágner Rea, Katona Boglárka

A fotókat készítették: Dudás Klaudia, Mikó Anna Júlia, Molnár Boglárka, Fekete Zsófia, Marton József, Pesztránszki Fruzsina, Takács József. Köszönjük a szegedikortarsbalett.hu és a wikipedia fotósainak is!

Illusztráció: Bán Dóra (ruhák), Fekete Zsófia (tűzoltóság, Bartók), Kocsis Anna (ruhák), Papp Emese (címlap).

A lapban megjelenteket írták: Bíró Tímea Hajnalka, Csongrádi Beáta, Gombkötő Ildikó, Herczeg Liliána, Katona Boglárka, Kómár Dóra, Krisztin-Németh Petra, Kulcsár Anita, Micziz Petra, Mikó Anna Júlia, Nagy Gitta, Schuler Eszter, Sebők Nóra, Soczó László, Tóth Zita, Zanin Csaba.

A **felhívásokat, aranyköpéseket, kedvcsinálókat** köszönjük tanárainknak, volt diákjainknak és a DÖK-nek!

Szeged, 2012. november